***

В гаківниці важких холодів –
Голос свічки, крихкий, невпокорений.
По воді, по гряді, по звізді…
Ту струну можна вирвати з коренем.

І позбутися марних тривог
Бо і так потопельне суденце.
…Кажуть можна прожити за двох,
Якщо навпіл розкраяти серце.

Тільки хвиль я вже не зупиню,
Позбиралися хмари шалені,
Золота насінина вогню –
Це усе, що лишилось від мене.

Завсігди невпопад і невлад
В шум буденний вплітаються луни –
То несуть мене знову назад
Роздратовані сиві тайфуни.

Навіть погляду не відвести…
Я німію у спалахах болю
Бо за руки беруться хрести,
Виплітаючи хрестиком долю.

Серце стільки не здужає втрат,
Стільки згуб в часових перегонах.
Безкінечно журний зорепад
Пропікає замерзлі долоні,

Додаючи терпкого жалю
В цій крилатій часу завірюсі.

Засумую – тому що люблю,
І тому, що люблю, усміхнуся…

Наталя Дзюбенко-Мейс